

Под заставом Светог Георгија

Објављено понедељак, 11 мај 2015 08:36

Аутор Владимир Димитријевић

У априлу 2015. читали смо вест: „Поводом обележавања 70-годишњице Победи у Великом отаџбинском рату са Свете горе ће у Русију бити донета велика хришћанска реликвија, десна рука светог Ђорђа.

Током два месеца, колико ће остати у Русији, ова хришћанска светиња ће обићи 14 руских градова, међу којима и Москву и Санкт Петербург.

„Програм доласка ове светиње у Русију обухвата посете Москви, Санкт Петербургу, Смоленску, Тули, Јарослављу, Рибинску, Ставропољу, Елисти, Волгограду, Белгороду, Краснодару, Јекатеринбургу, Подољску и Коломни”, наводи се у саопштењу на сајту „Рубљов”, а преноси „Взгљад”.

Организатор догађаја је Фонд светог Владимира. Према речима директора фонда Виктора Костина, током прославе 70-годишњице Победи, „између осталог, и 6. маја, када Православна црква обележава сећање на светог великомученика, ћивот са моштима ће се налазити у храму св. Ђорђа Победоносца на Поклоној гори.,,

Свети Ђорђе Победоносац се у Русији поштује од давнина. Познато је, на пример, да је један од првих храмова у престоници Кијевске Русије била црква светог Ђорђа, коју је 1051. подигао кнез Јарослав Мудри, који је био крштен у част овог светитеља”, наводи се на порталу Фонда.

„Ћивот са моштима св. Ђорђа Победоносца је једна од највећих светиња, која се чува у светогорском манастиру Ксенофонт””, наводи се у саопштењу.

СВЕТИ ЂОРЂЕ И ДАН ПОБЕДЕ НАД НАЦИЗМОМ

У руској савремености нема ничег случајног.

Тако је у са моштима Светог Ђорђа, које су стигле уочи Параде победе. Заиста, не треба заборавити ни ко је дао кључни допринос у сламању Хитлера и његове окултне власти. Била је то Русија; иако поробљена безбожништвом, још увек под благословом својих Светих Предака. Матеј Арсенијевић, у својој студији “Божанска и васељенска тајна Светог Великомученика и Победоносца Георгија” каже:

>>Борис Леонидович Пастернак (1890-1960), 1944. године пише песму "Оживела фреска" у којој поистовећује незнаног јунака Великог отаџбинског рата са Св. Георгијем Победоносцем. У време отаџбинске битке за Стаљинград, руски херој се присећа фреске коју је видео, некада давно, у своме детињству, а на којој "сијаше над аждајом лик Георгијев". Пастернаков херој у немачким тенковима препознаје исту ону аждају са фреске на којој је био изображен Св. Георгије, и светогеоргијевски се заветује да ће, изгонећи непријатеља из Русије, отићи, ако треба, и до крај земље...

У вези са овим требало би поменути и мало познату чињеницу да је II светски рат фактички завршен победом руског оружја у Берлину, 6. маја (у поноћ 7. на 8. мај је само формално био објављен крај рата), дакле, на православни Ђурђевдан, који је те, 1945. године - зар случајно? - пао на Васкрс! Тај дан је био и имендан - зар случајно? - руског генерала Георгија Константиновича Жукова (1896-1974), који је лично командовао операцијом заузимања Берлина и убијања аждаје нацизма у њеном леглу.

То је онај исти Георгије К. Жуков кога је, по сведочењу његове кћери Марије Г. Жукове, у детињству својом руком благословио Преп. Старац Нектарије Оптински, прорекавши му да ће једнога дана "постати велики руски војсковођа, кога ће пратити победе". То је онај исти Георгије К. Жуков који је 1925. године, као командант коњичког пука Црвене армије, тајно дошао у посету прогнаноме **Преп. Нектарију Оптинском**, у селу Холмишчи код Козељска. То је онај исти Георгије К. Жуков који је своју петогодишњу кћер Марију водио у **Свето-Сергијевску Лавру** и тамо јој причао о великој победи коју је **руски кнез Димитрије Донски, са благословом Св. Сергија Радоњешког**, 1380. године извојевао над Монголима у славној **Куликовској бици**. То је онај исти Георгије К. Жуков који, уз благодатну помоћ свог Небеског Заштитника, у најкритичнијим тренуцима битке за Москву, у касну јесен 1941. године, **није спавао ни једне једине секунде током пуних дванест дана и дванаест ноћи**. Тог Жукова је многострадални Руски народ, због његових заслуга за одбрану Русије у Великом отачаственом рату 1941-1945, још током рата прозвао "спасиоцем Русије". Како сведочи **архимандрит Јован Крестјанкин**, управо је по Жуковљевом личном наређењу, дуж прве линије фронта, у одсудним тренуцима борбе, била ношена **Казанска икона Мајке Божије**. Жуковљевом заслугом је у борби од нациста била ослобођена и чудотворна **Гербовецка икона Мајке Божије (која се данас чува у Кијеву)**. Од тог Жукова се, у име Русије, 1974. године опростио руски песник и нобеловац Јосиф Бродски песмом "Жукову у спомен":

***"Хита ка смрти Жуков пламени,
Ратник пред којим многа је утерда пала..."***

Није, зато, нимало случајно што се велики руски вајар Вјачеслав Михаилович Кликов (1939-2006) - неуморни руски патриотски делатник и председник Међународног фонда словенске писмености и културе - у стварању и изradi споменика Маршалу Георгију К. Жукову, који се од 1995. године налази на Мањежном тргу испред Историјског музеја (у оквиру комплекса Црвеног трга), руководио управо светогеоргијевским мотивом убиства аждаје.

Кликов је приказао Жукова, у маршалској униформи, на коњу који копитама гази орла нацизма који, сломљених крила, лежи поражен на земљи, онако како, у иконографском приказу, Св. Георгије пробада и коњем гази убијену аждају. На постаменту споменика испод, у бронзи изливеног, грба Москве на коме је приказан "Св. Георгије који убија аждају", пише - "Маршалу Жукову".

Благодарни Руски народ је подигао споменик четвороструком хероју Великог отаџбинског рата на месту на коме је 24. јуна 1945. године била одржана Парада Победи, на којој је маршал Жуков, заједно са маршалом Рокосовским, јашући на коњу, извршио смотру победничких руских трупа, под чијим су се ногама налазиле поражене и заробљене, по земљи побациане и погажене заставе немачког Вермахта.

О исправности Кликовљеве светогеоргијевске стваралачке интуиције сведочи и писмо које је маршал Г. К. Жуков примио од једне Русиње педесетих година XX столећа: "Драги Георгије Константиновичу! ...Није случајно дан Георгија Победоносца пао на Пасху, онда када је освојен Берлин. Дан вашег Ангела! Древни руски празник!... Георгије Победоносац је сакрушио аждају, а ви сте, Георгије, сакрушили аждаје нашег живота - Хитлере и разне Берије..." (М. Г. Жукова, Маршал Жуков - сокровенная жизнь души; Непознаний мир веры, Сретенский Монастырь, 2005).

Занимљиво је, у вези са овим, и то да се у Жуковљевом личном имену - Георгије и, по оцу, Константин[ович], на необичан начин, пројавила очигледна, премда тајанствена, духовна веза и са тајном Св. Георгија који је победио аждају-римског императора Диоклитијана, и са тајном Св. Цара Константина који је победио аждају паганске империје и паганства.<<

Сви знају ко је био Свети Ђорђе – војвода цара римског, Диоклецијана, суровог гонитеља хришћана, који је одбио да се пред Диоклецијаном одрекне Христа и зато мучен разним мукама све док није прешао у Царство Небеско, одакле је наставио да се, као свети ратник, бори за православне људе и народе.

СВЕТИ ЂОРЂЕ И МИ, СРБИ

Култ Светог Ђорђа у свим је православним народима присутан:

Грузија је њему посвећена, Бугари су му посветили манастир Зограф на Светој Гори, а и Грци и Румуни га поштују, уз Светог архангела Михаила и Светог Николу, као једног од највећих светих Цркве.

Свети Ђорђе стоји на почетку наше династије Немањића, великана овог народа.

Наиме, када је брат Тихомир, из зависти, бацио у једну пећину Стефана Немању, он се молио Светом Ђорђу да га избави из јаме, што је светац и учинио. Немања му је, у знак захвалности, подигао, у колевци српске средњовековне државе, Рашкој области, Ђурђево Ступове, манастир који и данас стоји и сведочи ко смо и чији смо, одакле смо и куда идемо.

Када су непријатељи Немањини, удружени с Грцима и другима којима је сметала независност Србије, кренули да га поразе у боју на Пантину, на Косову, Немања је тражио од свештеника да се моле Светом Ђорђу за њега и његову војску, и Свети Ђорђе се јавио једном од молитвеника у цркви у Звечану и рекао му да је **он од Бога послат Немањи да му помогне у одбрани Србије и слободе**. И заиста, би велика помоћ Божја жупану српском: река Ситница удави непријатељског војводу и његову војску, а Србија остаде своја, и српски народ на своме.

Свети Ђорђе је помагао и Светом краљу Милутину, на кога је кренуо византијски цар Михаило Палеолог, који је склопио Лионску унију с римским папом. Повео је велику војску, али је изненада умро **код места Илангифа, где је била црква Светог Ђорђа**, тако да је српска земља била спасена, помоћу Божјом, од опасне најезде.

А помагао је Свети Ђорђе и Милутиновом сину, Стефану Дечанском, на Велбужду, 28. јула 1330. године. Свети Стефан нудио је бугарском цару мир, да се не лије крв хришћанска, али, кад није вредело, отишао је у манастир Светог Ђорђа у Старом Нагоричану, и клекао пред његову икону, молећи се овим речима:.,

Силни међу мученицима, мукотрпче Христов Георгије, види велику невољу и тугу срца мога и пожуре да ми помогнеш у овој борби против овога љутога цара, који се хвали против моје отаџбине, и јави силу своју, као што си некада помогао господину моме, Симеону Немањи, против непријатеља његових, да и ја грешни, видевши силу крепости твоје, прославим твоје свето име, и украсићу ову твоју свету икону, и приложићу овом твојем светом храму многе биране прилоге праведности“.

И заиста: Свети Ђорђе поможе Дечанском, и Срби славно победише на Велбужду. Поред цркве Светог Ђорђа код Ниша одиграла се 1809. славна **Чегарска битка**, кад је **Стеван Синђелић** дао живот свој и својих сабораца за крст часни и слободу златну. Од глава оних Срба који су у боју изгинули Турци направе Ђеле кулу, да би застрашили рају. Али, народ који је устао у име Бога Правде ничим се није дао застрашити, и слобода је дошла!

За време Балканског рата, на Зебрњаку код Куманова, поља славног боја, чију стогодишњицу ове године славимо као празник ослобођења Старе Србије, подигнута је и капела Светом Ђорђу Великомученику и Победонсоцу.

Њему је посвећена и славна црква на Опленцу, спомен наше величине и херојства, где почивају потомци великог Војводе, у срцу класичне, пијемонтске Србије, у Шумадији.

О Светом Ђорђу говори и наша народна песма „**Ко крсно име слави, оном и помаже**“, у којој Свети Ђорђе ослобађа свог славара, војводу Тодора, који му се моли:

„О, убава лепа славо Божја! Свети Ђорђе, крсно име моје! Опрости ме тамнице проклете! И заиста, пред тамницу стиже добар јунак „на витезу коњу зеленоме и на њему чист зелени скерлет. На глави му красан самур-калпак“, па ослободи војводу Тодора, који стигне кући за славску трпезу.

Шта је све у Срба ђурђевданско?

Ђурђевац се зове ко слави Светог Ђорђа. Ђурђевско полугође је прва половина године. Ђурђевка је врста брзог народног кола. Ђурђевача је плодна и благословена мајска киша. Ђурђевак је цвет Светог Ђорђа. Ђуровача је велика чаша за јуначко испијање ракије. И многе друге речи везане су за Светог Ђорђа, а међу њима да се подсетимо и једног заборављеног глагола – „**ђурђимице**“, што значи „**не оклевајући, неустрашиво**“.

Зато је и присуство србске војске на паради у Москви логосно и логично: под заставом Светог Ђорђа, Великомучеика и Победоносца, Руси и Срби могу и морају да победе заједно!

Свети Ђорђе, моли Бога за нас!

Владимир Димитријевић